

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814209001
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8814209001.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Michala Boroňa v sporovej veci žalobcov: 1/ C.. C. V., L.. X.X.XXXX, J. D. XX, XXX XX G., 2/ C.. S. V., L.. XX.X.XXXX, J. D. XX, XXX XX G., oboch zastúpených Mgr. Marcelom Kandrikom, advokátom so sídlom v Prešove, Grešova 7, IČO: 50005871 proti žalovaným: 1/ I. C., L.. XX.X.XXXX, J. Š. XXX/XX, Y. L. P.L.M., 2/ C. C., L.. XX.X.XXXX, J. Š. XXX/XX, Y. L. P.L.M., o zaplatenie 17.025,- eur s prísl., o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 13C/436/2014-300 zo 16.2.2021, takto

rozhodol:

Mení uznesenie vo výroku o trovách konania tak, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovaným v rozsahu 100 %.

Žalobcovia majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie v prejednávanej veci o zaplatenie 17.025,- eur zastavil a žalobcom náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd zaviazal žalovaných zaplatiť im spoločne a nerozdielne sumu 64.000,- eur spolu s 5,15 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 64.000,- eur odo dňa 31.7.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania.

3. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 13C/436/2014-100 zo dňa 6.11.2015 rozhodol, že žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 46.975 eur spolu s 5,15 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 46.975,- eur od 31.7.2014 do zaplatenia a čo do zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie s vtedy platnou právnou úpravou rozhodol tak, že o týchto bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia. Voči predmetnému rozsudku podali žalobcovia odvolanie.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 13Co/59/2016-216 zo dňa 25.10.2017 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zaväzujúcej časti vo vzťahu žalobcov a žalovaných potvrdil a v zamietavej časti rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Teda po prvotnom rozhodnutí súdu prvej inštancie a krajského súdu zostalo predmetom konania zaplatenie sumy 17.025,- eur s príslušenstvom vrátane náhrady trov konania.

5. V ďalšom priebehu konania súd prvej inštancie z výpisov z Obchodného vestníka SR zistil, že uznesením Okresného súdu Prešov sp.zn. 2OdK/272/2019 zo dňa 26.4.2019 bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného 1/ a uznesením uvedeného súdu sp.zn. 5OdK/272/2019 zo dňa 25.4.2019 bol vyhlásený konkurz aj na majetok žalovanej 2/, pričom v zmysle bodu IV. výrokovej časti oboch uznesení súd rozhodol tak, že oddlžuje dlžníka, teda aj žalovaného 1/ aj žalovanú 2/ tak, že dlžníka zbavuje

všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v tomto konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze dlhov a dlhov, ktoré sú vylúčené z uspokojenia.

6. Z Obchodného vestníka mal súd prvej inštancie za preukázané, že na majetok každého zo žalovaných bol vyhlásený konkurz, pričom s poukazom na ust. § 167a ods. 3 Zákona o konkurze, v zmysle ktorého konkurz sa považuje za vyhlásený zverejnením rozhodnutia o vyhlásení konkurzu v Obchodnom vestníku, na majetok žalovaného 1/ bol vyhlásený dňa 3.5.2019 a na majetok žalovanej 2/ dňa 2.5.2019. Preto v ďalšom súd skúmal, či predmetom tohto konania je pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená len v rámci konkurzu vyhláseného na majetok žalovaných. Ako už súd prvej inštancie uviedol vyššie, predmetom konania je nárok žalobcov na zaplatenie sumy 17.025,- eur s 5,15 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 17.025,- eur od 31.7.2014 do zaplatenia a náhrada trov konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pohľadávka žalobcov uplatnená v tomto konaní môže byť uspokojená len v rámci konkurzu vyhláseného na majetok žalovaných, pretože ide o pohľadávku, ktorá vznikla pred kalendárnym mesiacom, v ktorom bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaných (máj 2019) a keďže dlžník, ktorý sa vyhlásením konkurzu na základe rozhodnutia konkurzného súdu oddlžil, prestáva byť dlžníkom a všetky konania musia byť voči nemu z dôvodu oddlženia ex offo zastavené.

7. Preto vzhľadom na uvedené súd v zmysle § 167e ods. 1 Zákona o konkurze toto súdne konanie zastavil, nakoľko sa v ňom uplatňuje pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP).

9. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

10. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 64.000,- eur s príslušenstvom, pričom v časti o zaplatenie sumy 46.975,- eur s príslušenstvom mali žalobcovia úspech, keď súd ich žalobe vyhovel, a teda by vznikol podľa pomeru úspechu aj nárok na náhradu trov konania. Vo vzťahu k zvyšku uplatnenej sumy 17.025,- eur súd prvej inštancie konanie zastavil, pričom v danom prípade zodpovednosť za zastavenie nesú žalovaní tým, že podali návrhy na oddlženie, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené, a teda procesne zavinili zastavenie konania a aj v tejto časti by súd priznal nárok na náhradu trov konania žalobcom. Vzhľadom na to, že k zastaveniu konania došlo zo zákona, ale najmä vzhľadom na dôvod, pre ktorý bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaných, považoval súd uvedené za dôvod hodný osobitného zreteľa a náhradu trov konania tak žalobcom nepriznal.

12. Proti uzneseniu v zákonnej lehote podali odvolanie žalobcovia, a to len proti výroku o trovách konania, pričom navrhli, aby odvolací súd uznesenie zmenil a priznal im nárok na náhradu trov konania proti žalovaným v rozsahu 100 %.

13. Odvolanie odôvodnili ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Poukázali na to, že súd aplikoval ustanovenie § 257 CSP a náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal, čo však nemožno považovať za správne. Z procesného hľadiska boli totiž žalobcovia úspešní v celom uplatnenom nároku. Pohľadávka žalobcov, ktorá tvorila predmet konania vznikla pred konkurzom, a preto môže byť uspokojená len v rámci konkurzu, a keďže žalovaní ako dlžníci, ktorí sa vyhlásením konkurzu na základe rozhodnutia súdu oddlžili, prestávajú byť dlžníkmi. Tento záver súdu nemožno spochybniť, avšak neplatí pre trovy konania, kde pohľadávka úspešnej sporovej strany voči procesne neúspešnej strane vzniká vždy až rozhodnutím súdu a s vyhláseným konkurzom žalovaných nemá nič spoločné.

15. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy len výnimočne a vždy predpokladá existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Je však potrebné prihliadnuť na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové

a iné pomery všetkých strán sporu a na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde a na postoj sporových strán v konaní. Po ukončení konkurzného konania bude u žalovaných prítomný pravidelný príjem plynúci z podnikania, výkonu pracovnej činnosti alebo dôchodkového zabezpečenia. Nie je spravodlivé, aby im bolo nedostatočne odôvodneným uznesením odopreté domáhať sa náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s konaním.

16. Žalobcovia mali v spojitosti so sporom nemalé hotové výdavky na súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia. Žalovaní od začiatku spor naťahovali, podali neúčelné a zjavne neopodstatnené dovolanie. Legitímny nárok žalobcov popierali, nepristúpili ani na čiastočné plnenie oprávnenej pohľadávky žalobcov. Preto je aplikácia § 257 CSP v prejednávanej veci v otázke náhrady trov konania nesprávna.

17. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhli uznesenie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdiť.

18. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

19. So zreteľom na obsah odvolania žalobcov, v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania, a preto výrok o zastavení konania, ktorý odvolaním napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP).

20. O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrh súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP).

21. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

22. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

23. Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP).

24. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobcovia na základe predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie č.k. 13C/434/2014-100 zo 6.11.2015 a rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/59/2016-216 z 25.10.2017 boli úspešní do sumy 46.975,- eur s prísl. z pôvodne uplatňovanej sumy 64.000,- eur s prísl., pričom pokiaľ ide o zostávajúcu časť predmetu konania, t.j. sumu 17.025,- eur s prísl., bolo konanie napadnutým uznesením súdu prvej inštancie zastavené, a to len z dôvodu vyhlásenia tzv. osobného konkurzu na žalovaných postupom podľa § 166a ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ZKR).

25. Za týchto okolností treba súhlasiť s odvolacími námietkami žalobcov spočívajúcimi v tom, že v prevažujúcej miere boli z hľadiska uplatneného nároku v tomto konaní vo veci úspešní a zastavenie konania pokiaľ ide o sumu 17.025,- eur treba pričítať procesnej zodpovednosti žalovaných, pretože konanie bolo zastavené v dôsledku konkurzu vyhláseného na žalovaných, čo bolo odôvodnené ich osobnými pomermi a predĺžením.

26. Za týchto okolností boli teda žalobcovia vo veci vlastne úspešní a nemožno im prisudzovať procesnú zodpovednosť za zastavenie konania v prevyšujúcej časti.

27. Nemožno akceptovať odôvodnenie súdu prvej inštancie pri aplikácii § 257 CSP v otázke náhrady trov konania spočívajúci v tom, že ak bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaných, treba uvedené považovať za dôvod osobitného zreteľa v tom zmysle, že žalobcom ako úspešným sporovým stranám nepatrí náhrada trov konania. Takýto záver je v rozpore s výsledkom konania a s úvahami vyššie prezentovanými v tomto uznesení odvolacieho súdu. V konaní totiž treba brať zreteľ predovšetkým na jeho výsledok a nie len na okolnosť, že na majetok žalovaných bol vyhlásený konkurz, čo je v konečnom dôsledku ich zodpovednosťou, najmä zodpovednosťou procesnou. Na tejto okolnosti nič nemení ani skutočnosť, že žalovaní sú starobní dôchodcovia a majetok v súčasnosti nemajú. Istý príjem

vyplývajúci z dôchodkového zabezpečenia majú, a preto so zreteľom na všetky okolnosti nemožno ich považovať za sporové strany, vo vzťahu ku ktorým by bola adekvátna aplikácia § 257 CSP a existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v tejto otázke. Súd prvej inštancie teda nesprávne postupoval pokiaľ náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal so zreteľom na okolnosť vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaných.

28. Preto postupom podľa § 388 CSP odvolací súd uznesenie v napadnutej časti zmenil a určil, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovaným v rozsahu 100 %.

29. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobcovia ako sporové strany, ktoré mali v odvolacom konaní plný úspech, majú nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovaným, ktorí v odvolacom konaní úspech nemali. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).